

LA BARRETINA

SETMANARI POPULAR, HUMORÍSTICH Y LITERARI
Deslligat de tot partit polítich.

Sortirà cada dissapte

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: Molas, 24 entressol.

Número solt, 5 céntims.

Atrassats, 10 céntims.

SUSCRIPCIÓ: Un any, 3 ptas.—Mitj any, 1'50.

Los suscriptors del interior rebrán lo folletí enquadernat.

L'arribada d'en Golfín

Un de l'olla.—Vaja, Senyor Golfín ja pot examinar las cosas nostras.

Un del Poble.—Vet'aquí en que s'entretenen los de la casa gran. ¡En jugar á puput!

INCAPACITAT VUYTÉ FOLLETÍ DE DIT DRAMA

PRIMER FOLLETÍ DE LA COMEDIA

L'AFANY

LA SETMANA

Los italians están de dol: dich aixó puig penso que los lectors estarán enterats de l'últim succés ocorregut al Rey d'Italia. Una má criminal, un cap plé d'ideas fatalistas y devanastadoras á la vegada, ha volgut posar fi á la vida del monarca Humbert. No faltará qui 'l sustitueixi ¿vritat? Descansi en pau.

Estich segur y més que segur seguríssim, que á horas d'ara una infinitat d'homes macarronis están frisant per sapiguer la decisiva resposta del qu ha d'ocupar lo seu lloch. ¿Si será fulano? ¿Si será sutano? Alguns de l'olla, (vulgo ministres) tot fent el paperot qu'els hi escau molt bé diránt al poble: "No impacientarse senyors, mentres hi siguém nosaltres lo govern será com una bassa d'oli", pro entre ells pensarán: "Veyam si ab aquets romansos haurém de presentar la dimissió".

Res: es alló que diu el ditxo: "Vesten Antón qu'el qu'es queda ja 's compón." A lo seu puesto un altre.

* *

Els uns ploran y els altres rihuen. Aquí tenim al Sah de Persia á París, badant un pam y mitj de boca devant de cada foco electrich y de cada escaparate. Ha portat per equipatge 350 bauls dels grossos, més duas dotzenes de maletas; á no ser que hi porti las sílfides de son harem.

Com á rey al cap y al fi, se li han fet els honors magestátichs deguts á sa alta gerarquía: se l'ha nat á rebre á la estació, se li donan balls y techs, li tocan serenatas y li han donat *servidumbre* real. Y á fe que, dintre de poch, va á presentarse á París un cas com un cabás, devant del qual son gra d'anís tots los passats á humanas personas.

Resultá que ara un Rey de per 'llá al centre d'África ha anunciat que vol visitar la Exposició. Perque lo que ell diu: mes Rey soch jo, que mano á 40 milióms de negres y d'un modo absolut, que l'inviolable de Grecia, fins que ja te de contentarse ab 2 milionets, que 5 pot dir que 'l fan ballá á n'ell. Y avisá á París y tindrà honors reals.

Jo ja m' figuro al Rey negre com si 'l toqués realment. Jo ja m'el figuro baixar d'un wagó-saló ab aquella gallardía que Deu li ha dat, ab uns taparrabos riquísims, ab penjerolls á las orelles, una pluma de gall al cap, y una pell de caoba que donará gloria. La senyora del President de la República li donará 'l bras, mentres el respectable públich admirará aquells morrets tan artistichs, aquella esquena tot pintada, aquellas plomas de gall, aquell taparrabos lluidisims.

Sols que aixís com las juvenetas de París estan en perill devant del de Persia, si es que no porta embaulat el seu harém, llavors hi estarán doblement, perque lo que passarà llavors:

—Qué vol menjar avuy vostre Majestat?—li dirá al Rey negre 'l quefe de cuyna algún día.

—Fé! (respondrá l'inviolable) el vellot d'ahir era mol dur; fregeixi avuy á aquella jove de 15 anys que ballá ab mi á la embaixada...

Y l'embaixador, marqués de Harbert, tindrà d'amagá á la seva filla, per no ferla víctima de la voracitat y bon paladá del Real antropofago.

* *

Tot justament ara qu'acabo d'escriure las anteriors ratllas, sento una veu al carrer que crida: "El diario de la noche ab l'atentat del Rey de Persia.", ¡Bufa! ¡Com apretan! exclamo, surto corrents de casa, compro un número, vaig per enterármem... y en efecte era vritat. Un bárbre espanyol, (no sé si portava coleta) ha tingut l'atreviment de disparar un revólver á sa magestat el la cara de fum d'estampa.

Ja no tot son alegrías. Ja tenim una segona part del fet ocorregut al desgraciat Umberto. Sort crech que no ha fet blanco. Ara podrém desmentir alló de "nunca segundas partes fueron buenas." Paig si al primer tiro al Rey d'Italia li destrossá 'l cor, á n'aquest últim, per seguir la frasse castellana, devía al menos emportárseli 'l cap fins á doscentas passas. Millor que no haigi sigut aixís. Tots som germans.

* * *

Dono un vistasso á las demás planas del periódich y veig una secció qu'ab lletres molt grossas diu: *Suicidios*. "Esta mañana á las once se ha suicidado... Giro full y en veig un'altre de la mateixa calaña. "Perros rabiosos" "En el dispensario del Doctor Ferrán han ingresado..." Vaja, pleguem. ¡Tot son sucesos! Está vist qu'ab aquestas calors tothom te las sanchs calentassas. ¡Fins las bestias!!—MONTBART.

CRÓNICA HUMORÍSTICA

Senyor Gerent dels tranvías
de caballs y del trolley

jo l'hi prego que s'esmeni
tant vosté com el servey
perque sòls ab la setmana
que demá s'haurá acabat
he pagat dos cops el viatge
y á mitx camí m'han plantat
tingui per Deu mes consciencia
y no busqui un escarment;
busqui 'l modo d'arreglarho
tinguiho present.

Jo comprench qu'una averia
pot passar, si, si senyó
mes ab aquesta freqüencia,
no cap en lo meu meló.

Cada día veyem cosas
d'aquest servey mal montat;
avuy se trenca un alambre
y fa al caure un disbarat,
l'endemá per tonterías
lo servey tot se suspén
mentrestant que 'l públich paga...
tinguiho present.

Soch amich dels adelantos
mes aixó es un retrocés;

lo pas rápit de las mulas
cregui qu'era mes entés
y ningú may ne tenia
la vida aixís al encant
per mes que 's posi llanternas
al redera y al devant.

Lo nanch nanch m'ataca 'ls nervis,
lo trolley es mon torment
y aquells fils tan trencadissos...
tinguiho present.

Escolti pues als paganos
y esmeri un xich lo servey.

Asseguri aquell alambre
hont hi rasca 'l seu trolley.

Procuri que las dinamos
no deixin de funcionar
que 's molt trist pagá 'ls deu céntims
si al poch rato ha de baixar.

Busqui, pensi y aseguris
d'un servey molt mes decent
y no fassi mes el tonto
tinguiho present.

BOCA CECA.

LAS VIRTUTS DEL FUMAR

ab que l'hom, si la fe hi posa
pot ben aná ab lo cap alt.

Lema: Per mes que sembli mentida
lo fumar... es mitja vida.

ANÓNIM.

Per mes que hi ha qui despreci
fassa d'aixó, espill de ciencia,
prou demostra l'experiencia
que 'l qui tal fa es sòls un neci.

¡Lo fumar! Mon ideal.
Aquí teniu una cosa

¿Qui será que un dit de front
tenint, no recapaciti

que 'l tabaco 's posa al siti
de lo millor que hi ha al mon?

Ei Quants n'hi han que, per desgracia!
no coneixen be al tabaco
y en ell veuhen sols un... *taco*
no honrós per la aristocracial

Pro jo, ferm admirador
del mateix y que 'm disgusta
lo veurer que no 'ls pregusta
aquest símbol de claror,

vull cantar, si Deu m'ajuda,
sas glorias, sos fets, son nom,
vull enalti 'l ja que l'hom
empedrehit no 'l *saluda*.

Si lo admirable qu'enclou
fins los xavals l'aprecian
y tots los homes l'atfan,
salvo excepcions en renou,

¿no ha de passar á la historia
encare que fi no tinga
fent que tothom lo mantinga
ben gravat á la memoria?

He dit que 'l xaval l'aprecia
y no es pas cosa de riurer,
quant tot just comensa á viurer
se 'l veu fumar regalesia.

Tan vol fer veurer la trassa
d'infrangible fumador,
que, sols siga *fe 'l vapor*,
no li fa res fumá estrassa.

Y aixó prou que s'ha aclarat,
si aytal costúm may lo doma,
es perque, fentho 's fa home
devant de la societat.

Lo fumador es tingut
per un home ab tota forma.
Qui 'l fumar no te per norma
coneix poch lo consabut.

¿Qui hi ha al mon, sino 'l consum,
un mal crónich ó be 'l metje
li prohibeix per mal al fetje
que sovint no tregui fum?

¡Ah! L'olor qu'eix despedeix
fa obrir 'l ull al ruch y al sabi,

y no ho dich per cap agravi,
es lo mellor que posseheix,

la ciencia... *medicinal*
per fer curar los catarros,
perque, s'ha vist, dels cigarros
lo fum es lo mes *normal*;

donchs ab l'escalf qu'ell nos dona
lo mes malaltís revifa 's.
Lo Sultán, en sas catifas,
com gran calmant nos ho abona.

Que fa á molts un gran servey
está per demés lo dirho,
per mes llibres que regirho
de tots veig qu'ell es lo rey.

Diguiho sino 'l viatjant
que á voltas, per estar ample,
per son redós dona aixample,
¿y com? Molt senzill, fumant.

Treu un puro ó *senyori'a*
(si es qu'anar pr'estalbis sol)
y á cops de xuclar l'estol
de personas ell *evita*.

Perque 'l fum encar qu'essencia,
(moderat s'entén) ubriaga
ab son baf, del que s'amaga
lo nas de breu resistencia.

...Prou cantaría sas glorias
si fos eximi poeta,
pro ma pensa no está feta
per traurer tantas historias;

y 'm limito al exsalsar
lo que 'm dicta 'l cor y... prou.
Y encare que 'l ferho 'm cou
mon *prefaci* haig d'acabar.

¡Oh fumar! Qui be 't coneix
sap apreciar be ta fama,
quí veu en tu sols... camama
de tots lo menyspreu mereix.

Lo teu lema que grabat
portas per gran gloria teva
diu qu'ets sens mira ni treva
l'honor de la humanitat.

Endressat per mi aqueix llor,
no pensis pas que t'emplumo
si no ignoras que no fumo.
Es que... ¡pateixo dol cor!

J. DURÓ Y GILL.

TIPOS D'ISTIU

Lo poble de si no te res d'important.

Es edificat prop la carretera y al rost d'un tossal principi d'una colla de monts ab cimals mes ó menys esquerps y dominat per un castell que de fora no atreu al vianant y que si's visita no paga la molestia y temps.

Mont intent no es de que vos ficseu ab lo poble sino en una tartana de rodas vermellas y caball blanch ab picarols que tantost arriba

D'ella baxan una nena d'uns tretze anys, cara fina, cos groxut y d'una mirada molt senzilla, radera seu altre nena cara de Montserrat, mirada esquerpa, de cos prim y maneres de pescatera y après una senyora grossa de cara ferrenya.

Un nen d'onze anys que havia saltat pel dret, que mol sovint tira las cabras á la montanya, al veure que sa mare tarda tant en baxar, diu: ¡ay' ay! que feu xiquetes? Y dirigintse á sas germanas diu: que ja heu acabat lo quènto? y ellas esclafiren ab una rialla.

Baxadas aquestas tres personas l'ordinari continua sa ruta y 'ls que quedan á la tartana conversan de lo que no vuy traslladar aquí ¡tantas ne dihen d'aquesta senyora!

Ab romiatge y saludant á esquerra y dreta arriban á la casa de moderna aparència de la plassa.

* * *

Donchs lo cas es, que avuy arriba lo cacich del poble, (qual senyora ya conexas) un senyor moreno, quelcom gravat, tambe pigat, barba d'arrel de ceballot dels guardats per llavó, petit, rodanxó, enrahona molt é hiperbolicament y roquí tan com caminador. No ha vingut ab la seva senyora puig ha baxat del carruatge á la primera propietat del terme.

Arriva al poble á l'hora que 'ls pagesos venen del trós y escomet al primer que veu ¡ola Joan! Com vá açó.

—Ja ho pot veure Sr. Colom, y donchs, que dihen per la capital?

—¡Oh noy, está mal, molt mal, los ultims presupostus nos ablanan, dels catastros no te'n parlo, consums... jo no se que fa l'Alcalda, y á mes aquesta secada, qui sab los anys que no la haviam vista. La pansa que tinch al Ampurdá la filoxera me la ha morta, las d'aquí ja están mitj capoladas, de las hortas no 'm parlém porque fan llástima... y si 's pogués enrahoná... pro vaja tu ets de confiança, ab una sola llambregada he vist... entents? Y tombant de full. La riera ja está escurada? ja han pujat las parets? porque, noy, si jo no m'en cuydo, vos moriríau de sed, y ara... ab confiança, fins vos ofegareu, y tot ho faig pel poble, porque 'n soch fill, y á tots vos conech, y 'm doldria que perdessiu las anyadas. A tú no 't devia tocá la pedregada, ets dels mes sortosos, fins en trobar dona, ja 't ho vaig dir, "aquesta te convé" y mira no está per alabám pro lo que vos dich, vos passa tal com vos predich, perquè si ara s'estilessin profetas, jo 'n sería un... que t'en rius? mal fet. Escolta sinó...

¡Oh Senyó Colom, vosté sab molt... interrompint aquesta llarga peroracio, dita depressa, menejant los brassos, cambiant de lloch deu mil vegadas los peus. Mes com aquet pagés era curt de rahons y llarch de fets, al veure que anava á comensar altre perorata per l'istil, li digué tot anantsen: Senyó Colom, jo vaig carregat y tinch feyna encara, y vosté va descarregat y ja ho te tot fet. Bona, nit, donchs.

Adeu respongué, y veyent la silueta d'un pagés, allá d'allá, se 'n hi aná, y al ser á tir de bassetjo li crida ¡Joseph! tu sempre l'ultim. ¡No has de ser rich! D'altre dia ho deya á la senyora, en Joseph, prompte anirá á caball.

—Ara ho has dit tot, porque prompte despatxaré al mosso y jo manaré al carro ¡veyas Colom!

—Si fossis d'una altra manera ¡que 'm podriam fer de coses tots dos! Tu tot lo terme 't té per un home com sá, feta á la antiga, sabs? lo pa, pa, y 'l vi, vi, y si dius anem tothom te seguirá, y jo, entents? qui m'escolta ja está perdut, vuy di, que farà lo que jo diga, ab axó conta. Encara mes, lo peix gros se menja 'l petit...

—Ara ho has dit tot, santa paraula. No 'm fassis perdre mes temps.

—Pro homa, escolta, si tot es en be teu: Sempre hem sigut amichs

—Tu de mi, si, pro no al revés. Escolta: ¿Y quan me vas pendre las terras per darlas á un altre, que t'en daba, quatre pessetas mes?

—Veurás, tothom te una hora tonta.

—Pro tu al menys duas. Y la barraca dels pobres?

—Es cosa del mitjé.

—Es cosa d'un garrofer mes. Pro cada garrofa t'ha de cestar una llágrima. Adeu. Y reso'ut se n'entrá á sa casa, mentre lo Sr. Colom murmuraba veyentlo traspassar-lo marxa peu ¡no s'en calla cap, pro me convé serhi amich, si li parlo de la riera, prou me treu los ulls!

*
**

Lector, descubrexte, que 't presento l'hereu del Sr. Colom.

Es lo senyoret Paco, qualsevulla pagés lo saluda y la criatura mes petita 'l coneix. Alt, elegant y moreno com son pare.

Tota sa carrera consisteix en muntar la *cicleta* (tal diuhen los pagesos) encara que entent en dibuxar homes que semblan gorilas, y gorilas que per dir algo se tenen semblansa ab los escarbats, per lo negras, tambe disseca (llegegis esbudella) cabras que resultan bens, y bens que semblan pilots de llana.

Conexentlo, sabent sas habilitats y no ignorant qui es son pare, m'apart que ja hi dit prou.

*
**

Lo Sr. Colom y en Paco, venen de Missa Majó, l'un trist perque trobará convidats y la altre alegre perque hi haurá qui li alabi sas facultats ciclísticas, pictóricas y dissecatorias.

Sols ne troban un, de cara seria, que sembla curt de gambals empró ab una gramática *parda* á la butxaca. Se diu Tomás.

Lo dinar comensa ab regular animació. En Paco explica á son hoste las victorias ciclísticas que ha obtingut, sos aventsos en l'art dissecatori, la ventatja del oli de vidriol y la inutilitat del sulfumant.

Al caure la tarde veyém en Tomás (havent perdut l'import del diná) carretera avall acompanyat de tota la familia Colom, pretenent posar en olvit al jove los incidents passats, ab novas pesoratas del Sr. Colom, descripcions al *vin* del hereu, paraulas melmeladas de la senyora, novas inconveniencias del bordegás y discussions estranyas de las nenas.

Y com l'acompanyan molt lluny no tinch paciència per seguirlos. Que continuhin donchs.—ANTONI DE TOLOSA.

DE LA CECA Á LA MECA

IV Y ÚLTIMA

Boca-Ceca: Vaig llegir, segons me deya en sa carta, que molt satisfet va rebrer los ansiosos telegramas

que d'alló... ¿sap? de la Tecla la major part d'ells tractavan. Estich content ¡molt content! ¡Quin goig mes gran lo ser pare! Creguim Boca, es una cosa que fins fa caurer la baba.

¡Quin nen mes maco hi tingut!
 Es dir... jo no... ella... vaja
 ¡Quin front tel! ¡Quin ull mes viu!
 Barba, nas... tot de sa mare,
 d'orellas s'asembla á mi
 puig las te com jo de llargas,
 pro ab *algo* s'ha de coneixer
 que porta la meva *marca*.
 La Tecleta segueix be
 per mes qu'encar te desgana,
 mal de cap, mareig quant menja
 y tremolins á las camas.
 Lo metje que la visita
 qu'es home de molta labia
 (moro per supuesto y sabi),
 li va receptá mostassas,
 fregas d'oli de camell,
 xarop de such d'etzabara
 y alguna altre medecina
 totas ellas de sustancia.
 Lo que mes de tot m'irrita
 y 'm neguiteja y 'm mata
 es pensar com la criatura
 la podré fer cristiana.
 Ja tinch els padrins buscats;
 son uns del costat de casa,
 gent de be, no cridan may
 no mes cada cop qu'es barallan,
 pro 'l sistema qu'aquí emplean
 per batejar no m'agrada.
 Ves que dirían al poble
 si un cop gran si presentaba
 lo meu fill portant per nom
 Ben-Nyébit ó Bufa-Kalsas.
 Deu m'en quart ¡Quina honra fora
 per mi que soch lo seu pare!
 ¡Qu' es diría d'en Llardons!
 Es impossible... no... vaja...
 ¡Vuy qu'es digui un nom católich!
 ¡Vuy que tingut sa diada!
 Que tingui sant... pro Ben-Nyébit
 trovo que fa... tarambana.
 Los vehins prou m'aconsellan
 y de dirrho may se cansan
 que vagi á veure al Sultán
 y li espliqui lo que 'm passa.
 Jo no veig mes solució
 que tocar *guillen* y anármen
 altre volta á lo meu poble
 y allí l'iglesia 'ns aguarda.
 Veurém lo que desideixo
 per mes qu'em sap greu la marxa

y torná caure en las *urpas*
 d'aquella colla de plagas.

Vaig rebre la gran ullera
 qu'en sas cartas sempre parla
 com també las dugas bestias
 que tant atent me regala.
 Sento moltíssim se 'n vagi
 cansat d'aquí cap á Espanya.
 Jo si ho faig es que m'hi obligan;
 l'honor del fill m'ho demana
 y ab l'honor es un assumpto
 que no s'hi pot jugar gayre.
 Molt m'alegro que s'en dugui
 com á recort del viatge
 un ausellot d'aquets fréstechs
 v sobre tot molt xarraire.
 Pero si 'm vol creure á mi
 deixil surtir de la gavia,
 que cridi, que revolteigi
 tant com vulgui per sa casa,
 pero aixó si, l'adverteixo,
 primer tállili las alas
 puig son molt desagraídas
 aquestas bestias extranyas.

La calor que fa á la Ceca
 casi no pot aguantarse,
 sort tinch del vestit que porto
 que sino fora á fer malvas:
 l'altre día varen fondrers
 (ja veu si apreta y no es guassa)
 dos venedors de babutxas,
 tres *datilers* y cinch guardias,
 quedant d'aquets últims sols
 las *gumias* y dos *partes*
 que duyan al cuartelillo
 quant va passals la desgracia.

Prou per vuy, me despedeixo
 Boca-Ceca fins á un'altre
 que si estich (depen del nen)
 un minut no mes en vaga,
 li escriuré desde 'l meu poble
 si pel qu'hi dit m'en vaig ara.
 Despedintse en Pau com sempre
 y donantli de tot gracias.

Per la copia,
 PAU ROSÉS.

DE TOT ARREU

Preguéim á nostres lectors que no 's perdonin l'infinitat de faltas comesas en lo número pas-
 sat que no resenyém per créurerlas innumerables.

La pressa en qu'es compongueren las composicions en l'imprenta fou causa de que sortissen perjudicadas.

Fem pública eixa advertencia per satisfacció dels autors que nos honran enviarnos sos treballs com també perque *algú* no 's creyés que siguessin faltas literarias.

Lo diumenge passat tingué lloch en lo bonich teatre del Centro Moral de Gracia la representació del aplaudit drama en tres actes del immortal Pitarra «Sota terra» que tingué una felix interpretació per part dels socis Calmell, Llansana (R.) Ambou, Munné, Martí, Reventós, Buch, Abril, Rovira y Bozo dirigits per D. Anton Llansana que foren molt aplaudits per la nombrosa y distingida concurrencia que omplenaba lo saló. Per lo avançat del hora que era cuan se acabá lo drama se suspengué la pessa.

De fora

En lo Centre Católich de Casserras lo día 25 festivitát de S. Jaume posaren en escena la comedia del autor Sr. Albanell «Un cas com un cabás» que se hi lluhiren molt los Srs. Urrisi Torrabadella, (R.) Torrabadella, Ratera Ruibo, Reig, Riu (C.), Estragues, y Solá. Tots foren molt aplaudits pero molt mes lo Sr. Ramón Torrabadella en lo paper de Sust. Per fi de festa los senyors Ratera, Ruibo, Reig y Riu (J.) posaren en escena «Lo Ase perdut y buscat á brams» que agradá moltíssim.

La concurrencia sortí molt satisfeta per lo panxó de riure que 's va fer.

—En lo Centre Católich de Reus tingué lloch lo día de S. Jaume la representació del drama «Nit de Sanch» (Pradell) y las comedias, «La mort del avi» (Abril) y «La tunyina» (Manubens).

—Lo día de S. Jaume en lo Centre Católich d'Olot los Sr. Dasma, Culleta, Comas, Picola, Mir, Subirana, Sanasolos, Arqués, Treserras, Malibern y altres representaren ab molta justesa las comedias «Caborias» (Vila) «¡Vint mil duros!» (Masgí) y la sarzuela de Pradell «Lo castell del Escorsó» essent tots molt aplaudits per la nombrosa concurrencia.

—Lo diumenge y dilluns passat en lo Círcol Católich de S. Vicens dels Horts, hi tingué lloch las representacions del drama de 'n Manubens «Enveja y Caritat» la pessa del mateix autor «Lo día dels ignocents» del Sr. Albanell publicada en nostre folletí «L'home del sach» y l'estreno del drama lírich lletra d'en Pau Madolell y música del Rvnt. Joan Albareda «Lo fils del cego» que tingué molt bona interpretació per part dels socis Boloix, Ferrés, Revesta, Fumadó, Voltá, Melich, Parés, Campmany, Lunas, Rigol, Costa y Tunet rebent molts aplausos que sortiren á rebre los autors acompanyats dels actors.

La concurrencia ne sortí del tot satisfeta.

SERVEYS DE LA COMPANYÍA TRASATLÁNTICA DE BARCELONA

Duas expedicions mensuals á Cuba y Méxich, una del Nort y altra del Mediterrani.—Una expedició mensual á Centre América.—Una expedició mensual á Rio de la Plata.—Una expedició mensual al Brasil arribant fins al Pacífich.—Tretze expedicions anyals á Filipinas.—Una expedició mensual á Canarias.—Sis expedicions anyals á Fernando Poó.—156 expedicions anyals entre Cádiz y Tànger, arribant fins á Algeciras y Gibraltar.—Las fechas y escalas s'anunciarán oportunament.

Pera més informes, acudeixi's als Agents de la Companyia.

Francisco Bertrán, impresor, Casanova, 13; Barcelona.